

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **V. P.**, narozen „X“, státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2017, č. j. MV-184938-4/SO-2015,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 6. 6. 2017, č. j. MV-184938-4/SO-2015, jímž bylo v řízení o odvolání žalobce změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 11. 2015, č. j. OAM-3850-44/ZM-2014. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 46 odst. 6 písm. a) v souvislosti s § 56 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty na území České republiky, neboť údaje podstatné pro posouzení žádosti uvedené žalobcem v doložených náležitostech neodpovídají skutečnosti.

2. Změna provedená napadeným rozhodnutím spočívala v nahrazení výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně textem: *„Žádost účastníka řízení se zamítá a zaměstnanecká karta se podle § 44a odst. 10 zákona č. 326/1999 Sb. neprodlužuje, neboť je dán důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty dle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb.“*
3. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

4. V žalobě žalobce namítal, že se žalovaný dopustil zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem, a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Žalovaný podle žalobce postupoval nesprávně, pokud rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nezrušil a věc mu nevrátil k dalšímu řízení, ačkoli shledal pochybení ve výrokové části prvoinstančního rozhodnutí. V postupu žalovaného podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tj. změně prvoinstančního rozhodnutí, spatřoval žalobce zkrácení svých práv, neboť ztratil možnost se odvolat.
5. Podle žalobce se žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou týkající se zamítnutí jeho žádosti podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný pouze tvrdil, že žalobce předložil doklady, v nichž údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Žalobce měl za to, že správní spis obsahoval veškeré podklady potřebné pro kladné vyřízení jeho žádosti, a to předně souhlasná závazná stanoviska úřadu práce osvědčující, že žalobce může pracovat na požadované pozici. Bazírování žalovaného na dvou větech v rámci protokolu o výsledku žalobce, pokládal žalobce za přepjatý formalismus. Konstatoval, že správní orgány nezjistily stav věci v souladu s § 3 správního řádu a upřednostnily své domněnky před řádnými listinnými důkazy. Pokud měly správní orgány nějaké pochybnosti, měly si podle žalobce předvolat k výsledku jeho zaměstnavatele, který by prokázal skutečný stav věci, a nevycházet při svém rozhodování pouze z domněnek. Vzhledem k tomu, že tak neučinily, porušily podle žalobce § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný tím, že nesprávný postup správního orgánu prvního stupně nenapravil, způsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
6. Závěrem žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a v části zabývající se přiměřeností je nepřezkoumatelné. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, a ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34, které se zabývají výkladem pojmu nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života a hledisky, která správní orgán musí při svém rozhodování zvážit. Žalobce byl přesvědčen, že správní orgány tato hlediska

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

posoudily nesprávně a rovněž se nedostatečně vypořádaly s přiměřeností napadeného rozhodnutí ve vztahu k době, po kterou žije na území České republiky. Zdůraznil, že zde žije deset let, je plně integrován, hovoří plynule česky, řádně pracuje, odvádí daně, nikdy nebyl trestně stíhán a má zde družku, se kterou hodlá uzavřít sňatek. Dodal, že na Ukrajině je aktuálně vyhlášen výjimečný stav z důvodu válečných nepokojů na východě země a žalobce by s ohledem na věk mohl být povolán do armády, kde by mu hrozila újma na zdraví. Žalobce proto považoval napadené rozhodnutí za nepřiměřené.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že změna ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nemá vliv na uplatnění práv žalobce, naopak je pro něho s ohledem na posouzení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života příznivější. Žalovaný trval na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí týkajících se údajů poskytnutých žalobcem k žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty a konstatoval, že tyto údaje jsou bezpochyby podstatné pro posouzení žádosti žalobce, ovšem neodpovídají skutečnosti. K námitce nedostatečného posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že rodina žalobce podle jeho slov žije na Ukrajině a žádné další rodinné příslušníky na území České republiky žalobce nemá. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Ústní jednání soudu

8. Při jednání soudu konaném dne 27. 5. 2020 právní zástupce žalobce zdůraznil, že na základě shromážděných podkladů byly podle jeho názoru splněny všechny náležitosti k prodloužení žalobcova pobytového oprávnění. Případné drobné rozpory, na které poukazovaly správní orgány, nemohly podle jeho názoru vést k zamítnutí žádosti. Konstatoval, že v případě pochybností si měly správní orgány vyžádat další podklady k posouzení věci, např. výslech zaměstnavatele žalobce. Právní zástupce žalobce dále namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela nepřiměřené, neboť žalobce oprávněně a legálně pobýval na území České republiky déle než deset let, má zde družku, vždy si plnil své povinnosti vůči České republice, nikdy nebyl soudně trestán a plně se zapojil do fungování společnosti.
9. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání setrval na závěrech napadeného rozhodnutí a žalobcův výslech v rámci správního řízení označil za dostatečný podklad pro jeho vydání. Podotkl, že změna výroku v rámci odvolacího řízení byla provedena v souladu se zákonem a při vydání napadeného rozhodnutí žalovaný vycházel ze stejného skutkového stavu jako správní orgán prvního stupně. Pověřený pracovník žalovaného trval na tom, že napadené rozhodnutí je přiměřené, neboť žalobce v rámci správního řízení uváděl pouze obecné skutečnosti, které z jeho strany nebyly náležitě prokázány.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

11. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 5. 11. 2014 podal žalobce u správního orgánu prvního stupně žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, v níž uvedl, že v současnosti pracuje jako dělník ve výstavbě budov u zaměstnavatele STAVLAR družstvo. K žádosti připojil mimo jiné kopii pracovní smlouvy ze dne 30. 3. 2014 uzavřené s tímto zaměstnavatelem na dobu neurčitou, den nástupu do zaměstnání byl sjednán na 1. 4. 2014, a kopii rozhodnutí Úřadu práce – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 26. 3. 2014, č. j. ABA-1903/2014-za, jímž bylo žalobci podle § 92 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) povoleno zaměstnání u shora uvedeného zaměstnavatele; povolení bylo vydáno do 25. 3. 2015. Dne 10. 11. 2014 žalobce předložil správnímu orgánu prvního stupně novou pracovní smlouvu uzavřenou dne 30. 3. 2014 se zaměstnavatelem STAVLAR družstvo, kde oproti první předložené pracovní smlouvě je nově uvedena pracovní pozice žalobce, a to dělník ve výstavbě budov s místem výkonu práce Štětí, Skanska Prefa. Den nástupu do práce byl sjednán stejně jako v první pracovní smlouvě na den 1. 4. 2014.
12. Dne 7. 4. 2015 požádal správní orgán prvního stupně o aktualizaci souhlasného závazného stanoviska vydaného úřadem práce. Na základě této žádosti dne 29. 4. 2015 správní orgán prvního stupně obdržel souhlasné závazné stanovisko Úřadu práce České republiky – krajská pobočka Ústí nad Labem vydané na dobu od 26. 3. 2015 do 25. 3. 2017 pro zaměstnavatele STAVLAR družstvo.
13. Při výslechu konaném dne 12. 10. 2015 žalobce uvedl, že u žádné firmy přímo nepracuje, jezdí hodně do Prahy, kde dělá soukromě, sám pro sebe. Například když někdo potřebuje opravit dům, tak ho opraví. Sdělil, že má uzavřenu pracovní smlouvu s V. L., ale že nyní pro něj nepracuje. Práci žalobci shání jeho přítelkyně V. M., Ukrajinka s trvalým pobytem v České republice. Jedná se o stavební práce, nejvíce v Praze. Tvrdil, že s nikým pracovní smlouvu teď uzavřenu nemá. K dotazu správního orgánu prvního stupně, zda má na území České republiky nějaké příbuzné, žalobce uvedl, že nikoli. Naopak na území Ukrajiny má dvě dospělé dcery, matku a sestru. Rovněž konstatoval, že na území České republiky nemá žádné nepostradatelné kulturní, společenské a jiné vazby, ani ekonomické závazky. Na otázku, co by pro něj znamenalo zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, žalobce odpověděl, že by pokračoval u Prefy, předtím to byla Skanska.
14. Dne 5. 11. 2015 správní orgán prvního stupně umožnil žalobci seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, žalobce nicméně uvedl, že se nechce s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit a rovněž se k nim nechce vyjádřit.
15. Následně vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí ze dne 9. 11. 2015, č. j. OAM-3850-44/ZM-2014, jímž žalobcovu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty na území České republiky zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 10. 6. 2017.

16. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou týkající se zamítnutí žádosti podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a oba správní orgány se nedostatečně vypořádaly s přiměřeností napadeného rozhodnutí ve vztahu k době, po kterou žalobce žije na území České republiky. Soud prostudoval napadené rozhodnutí a shledal, že aplikací § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců se žalovaný zabýval na straně 8 a otázce přiměřenosti rozhodnutí se věnoval na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Žalobce by si měl uvědomit, že obsah, rozsah a kvalita odvolání účastníka správního řízení do značné míry předurčuje obsah, rozsah a kvalitu následného rozhodnutí o odvolání (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2015, č. j. 2 Afs 97/2014-32, dostupný na www.nssoud.cz). Za situace, kdy žalobce formuloval svou odvolací námitku týkající se délky pobytu na území České republiky jen obecně („*Správní orgán vůbec nezohlednil všechny okolnosti svědčící mi ku prospěchu, včetně doby pobytu ...*“), aniž by přednesl konkrétní skutková tvrzení či argumenty, nebylo povinností žalovaného podrobně se zabývat délkou žalobcova pobytu na území.
18. Soud nepřehlédl, že délka pobytu je jedním z kritérií přiměřenosti uvedených v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nicméně sama o sobě může být důvodem pro konstatování nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince jen zcela výjimečně. K tomu je nezbytné, aby cizinec dostatečně konkrétně tvrdil (a prokázal), jak se délka jeho pobytu na území České republiky projevila v jeho soukromém či rodinném životě, jeho vztazích apod. To však žalobce neučinil, a naopak při výslechu uvedl, že na území České republiky nemá žádné nepostradatelné kulturní, společenské a jiné vazby, ani ekonomické závazky, nemá zde uzavřenu žádnou pracovní smlouvu a nežijí tu ani žádní jeho příbuzní. Žalobce ve správním řízení nepřednesl ani žádná konkrétní tvrzení ohledně vztahu se svou přítelkyní, zda spolu žijí, jak často se stýkají, apod.
19. Za dané situace pokládá soud za dostatečné, pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyslovil: „*K námitce nepřiměřeného dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení a k námitce, že správní orgán I. stupně opomněl zhodnotit délku jeho pobytu, ekonomické poměry, míru jeho integrace, jeho zdravotní stav a věk jako klíčová kritéria § 174a zákona č. 326/1999 Sb., Komise uvádí, že z žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky formou zaměstnanecké karty a informačního systému cizinců bylo zjištěno, že účastník řízení nemá žádného rodinného příslušníka, který by pobýval na území České republiky. Dvě dcery, matka a sestra se zdržují v zemi jeho původu.*“ Žalovaný současně vysvětlil, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nelze považovat za nepřezkoumatelné jen proto, že v něm není výslovně uvedeno, že některým zákonným kritériím nebylo zjištěno nic, co by bylo třeba samostatně hodnotit.
20. K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v části zabývající se přiměřeností soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „*[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán*“ Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Směrem k žalobci soud podotýká, že správní řízení v prvním stupni a odvolací řízení tvoří dohromady jeden celek a totéž platí i pro rozhodnutí vydané v prvním stupni a rozhodnutí o odvolání (zásada jednotnosti). Při současném zohlednění argumentace správního orgánu prvního stupně a žalovaného proto soud dospěl k jednoznačnému závěru, že otázka přiměřenosti rozhodnutí byla ze strany správních orgánů vypořádána z hlediska žalobcem uplatněných tvrzení a námitek dostatečně a přezkoumatelně.

21. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nezakládají ani domnělá pochybení žalovaného v aplikaci a výkladu právních norem, neboť rozhodnutí je i v tomto ohledu řádně a srozumitelně odůvodněno. Soud dodává, že nepřezkoumatelnost může být založena buď nedostatkem důvodů rozhodnutí, nebo jeho nesrozumitelností, tudíž je z povahy věci vyloučeno, aby nepřezkoumatelnost spočívala v tom, že žalovaný údajně nenapravil nesprávný postup správního orgánu prvního stupně. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí netrpí namítanou nepřezkoumatelností a příslušné námitky nejsou důvodné.
22. Následně se soud zabýval námitkou žalobce, že byl postupem žalovaného podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu zkrácen na svých právech. Tvrzené újme způsobené žalobci soud nepřisvědčil. Podle citovaného ustanovení platí: *„Jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, brožila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.“*
23. Odvolací správní orgán by měl přistoupit ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně ve smyslu § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, jak požaduje žalobce i v projednávané věci, pouze v krajních případech, a to například, pokud rozhodnutí nelze přezkoumat pro jeho nesrozumitelnost, ze spisového materiálu jsou zřejmé takové nedostatky při zjišťování stavu věci, jež by vedly k rozsáhlému dokazování před odvolacím správním orgánem, nebo pokud změně rozhodnutí brání zákonné důvody.
24. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že: *„[z]rušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň [§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu] je až krajní možností, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu], je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit (§ 6 odst. 2 správního řádu). Za tímto účelem je*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

oprávněně provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit. Stejně tak je odvolací orgán oprávněně zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než správní orgán prvního stupně. I zde ovšem musí účastníky řízení na možný odlišný právní náhled na věc předem upozornit a dát jim možnost se k němu vyjádřit, pokud by pro ně nové právní posouzení mohlo být s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, publ. pod č. 3837/2019 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). Ve smyslu shora uvedeného jsou přípustné i změny a úpravy samotného výroku napadeného rozhodnutí odvolacím orgánem.

25. V projednávané věci žalovaný vycházel ze stavu zjištěného správním orgánem prvního stupně, aniž by doplňoval jakékoli další podklady pro své rozhodnutí, se kterými by byl povinen žalobce seznámit, změnu výroku řádně odůvodnil a neprovedl změnu rozhodnutí v neprospěch žalobce. Navíc žalobce měl reálnou možnost polemizovat s žalovaným o tom, zda splňuje podmínky pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty, či nikoli. Názor, který zaujal žalovaný, rovněž pro žalobce nemohl být překvapivý, neboť dospěl ke stejnému závěru jako správní orgán prvního stupně, že žalobce doložil k žádosti doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Postup žalovaného, který pouze opravil chybnou právní kvalifikaci správního orgánu prvního stupně, nelze považovat za nezákonný. Zároveň není ani způsobilý přivodit žalobci újmu z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Tato námitka proto není důvodná.
26. Soud nepřisvědčil ani žalobcovu tvrzení, že správní orgány nezjistily stav věci v souladu s § 3 správního řádu a upřednostnily své domněnky před řádnými listinnými důkazy. Správní orgány podle názoru soudu vzaly v úvahu všechny relevantní okolnosti daného případu. Především vycházely z dokladů předložených žalobcem, z jeho jednoznačných vyjádření (zejména při výsledku konaném dne 12. 10. 2015, jehož obsah nebyl ze strany správních orgánů nijak dezinterpretován) a z dokladů vyžádaných od jiných správních orgánů. V žádném případě se tedy nejedná o domněnky, nýbrž o důkazně podložená zjištění. V průběhu řízení navíc nevystaly žádné pochybnosti o skutkovém stavu. Za účelem úplného zjištění stavu věci nebylo nutno řízení doplnit o další důkazy, a to například o žalobcem poukazovaný výsledek jeho zaměstnavatele, neboť ten by nemohl nic změnit na jednoznačném prohlášení samotného žalobce, že zaměstnán není. Soud rovněž neshledal, že by žalobce byl v průběhu správního řízení jakkoli zkrácen na svých právech. Správní orgány poskytly žalobci dostatečný prostor k vyjádření, k předkládání a navrhování podkladů (důkazů), které mohly odůvodnit vydání kladného rozhodnutí o jeho žádosti. Soud má za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a v rozsahu odpovídajícím okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že z ničeho nevyplývá, že by správní orgány při svém rozhodování vybočily z ustálené rozhodovací praxe.
27. Sám žalobce nerozporoval, že mezi doklady podstatné pro posouzení žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty patří pracovní smlouva a údaje z ní vyplývající. To ostatně vyplývá i z § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců, podle kterého „[p]latnost zaměstnanecké karty lze při splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 nebo 4 opakovaně prodloužit na dobu, na kterou byla uzavřena pracovní smlouva nebo dohoda o pracovní činnosti, vždy však nejdéle na
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dobu 2 let; v případě cizince, kterému byla vydána zaměstnanecká karta podle § 42g odst. 3, se platnost zaměstnanecké karty prodlouží na dobu odpovídající době uvedené v rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání. Žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty se podává ministerstvu. K žádosti je cizinec povinen předložit

- a) náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a) a d),*
- b) pracovní smlouvu nebo dohodu o pracovní činnosti splňující podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) na dobu, na kterou žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty,*
- c) rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání, jde-li o cizince, kterému byla vydána zaměstnanecká karta podle § 42g odst. 3,*
- d) doklady k prokázání odborné způsobilosti pro výkon požadovaného zaměstnání podle § 42g odst. 2 písm. c), jde-li o cizince, kterému byla vydána zaměstnanecká karta podle § 42g odst. 2, pokud doklad, kterým cizinec prokázal ministerstvu svoji odbornou způsobilost při vydání zaměstnanecké karty, pozbyl platnosti,*
- e) na požádání náležitosti podle § 31 odst. 4 a*
- f) fotografie v případě změny podoby.“*

28. Pro kladné rozhodnutí o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty je důležité, aby údaje podstatné pro posouzení žádosti cizince, uvedené v předkládaných dokladech, odpovídaly skutečnosti. V projednávané věci žalobce sice ke své žádosti přiložil pracovní smlouvu uzavřenou se zaměstnavatelem STAVLAR družstvo, čímž dostal své povinnosti vyplývající z § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců, nicméně z jeho výpovědi je zřejmé, že pro tohoto zaměstnavatele nepracuje. Na uvedeném nemůže nic změnit ani fakt, že úřad práce žalobci na základě jím doložené pracovní smlouvy vydal souhlasné závazné stanovisko. Soud zdůrazňuje, že to byl samotný žalobce, kdo vypověděl, že fakticky nemá s nikým uzavřenu pracovní smlouvu, neboť dělá samostatně pro sebe. Výslech žalobce proběhl podle zjištění soudu bez jakýchkoli komplikací a poskytl správním orgánům jasnou odpověď na otázku, zda je žalobce zaměstnán, či nikoli, resp. zda jsou skutečnosti podstatné pro posouzení žádosti žalobce uvedené v předložených dokladech pravdivé.
29. Soud se tedy ztotožnil s názorem žalovaného, že existují výrazné rozpory mezi výpovědí žalobce a údaji uvedenými v žalobcem doložené pracovní smlouvě uzavřené dne 30. 3. 2014 a že je zde dán důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty ve smyslu § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce předložil doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Právě existence důvodu pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty pak zcela správně vedla žalovaného k tomu, že platnost žalobcovy zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 10 zákona o pobytu cizinců nelze prodloužit a jeho žádost musí být zamítnuta. Soud považuje závěry žalovaného v tomto směru za dostatečné a důkazně řádně podložené. Zároveň postup žalovaného, který zamítl žádost žalobce za situace, kdy žalobce sám svou výpovědí popřel skutečnosti uváděné v pracovní smlouvě, tj. že je v zaměstnaneckém poměru, nelze podle názoru soudu považovat za formalistický.
30. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný postupoval plně v souladu s relevantní právní úpravou, kterou správně interpretoval i aplikoval na případ žalobce. Dílčí pochybení správního orgánu prvního stupně, který žalobcovu žádost zamítl sice ze správného důvodu (že údaje uvedené v doložených náležitostech podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti), nicméně s odkazem na nesprávná ustanovení zákona o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

cizinců, žalovaný napravit a žádného jiného pochybení se správní orgán prvního stupně nedopustil, a proto soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaný nenapravit nesprávný postup správního orgánu prvního stupně.

31. Následně se soud zaměřil na námitky týkající se posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“*
32. Správní orgán prvního stupně se přiměřeností dopadů rozhodnutí zabýval na straně 7 svého rozhodnutí. Konstatoval, že ze žádosti žalobce, prověrkou v Cizineckém informačním systému a výslechem žalobce zjistil, že žalobce pobývá na území České republiky samostatně bez jakýchkoli rodinných příslušníků, a tudíž není odůvodněn závěr o zásahu do soukromého nebo rodinného života. Správní orgán prvního stupně dále podotkl, že žalobce má podle svých slov na území České republiky pouze přítelkyni, jeho dvě dcery, matka a sestra se nacházejí v zemi jeho původu. Správní orgán prvního stupně byl toho názoru, že v případě zamítavého rozhodnutí může žalobce navštěvovat přítelkyni na základě jiného pobytového oprávnění, např. krátkodobého víza. S ohledem na uvedené byl přesvědčen, že rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty. Žalovaný se poté posouzením přiměřenosti rozhodnutí zabýval na stranách 7 až 8 napadeného rozhodnutí. Souhlasil se závěry správního orgánu prvního stupně a uvedl, že kromě jednotlivých aspektů obsažených v § 174a [odst. 1, pozn. soudu] zákona o pobytu cizince musí zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním případě zjištěna, nicméně nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovat. Zároveň neshledal prvoinstanční rozhodnutí nepřezkoumatelným pouze z důvodu, že správní orgán prvního stupně výslovně neuvedl, že ke kritériu věku žalobce nebo jeho ekonomické situaci nebylo zjištěno nic, co by bylo třeba hodnotit.
33. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že při posuzování přiměřenosti zásahu do práv cizince musí správní orgán vážit kritéria, která vypočítává § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, avšak nemusí v rozhodnutí všechna v zákoně uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit pouze ty důvody, které jsou v daném případě specifické, a nikoli ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, dostupný na www.nssoud.cz). Těmito povinnostem správní orgány v projednávané věci dostaly.
34. S ohledem na shora uvedené pokládá soud i námitku žalobce upozorňující na rozdíl mezi neurčitým právním pojmem a správním uvážením za nedůvodnou. K odkazům na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, a ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34, zdejší soud podotýká, že žalovaný požadavky vyplývající z této judikatury splnil. Nelze totiž odhlížet od skutečnosti, že žalobci nic nebránilo v tom, aby v průběhu správního řízení jasně formuloval důvody (okolnosti), v nichž spatřuje nepřiměřenost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, pokud jde o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zásah do jeho soukromého a rodinného života. V průběhu správního řízení žalobce nebyl nijak správními orgány omezován v možnosti sdělit jim všechny relevantní skutečnosti, a založit tak jejich povinnost na tyto skutečnosti reagovat v odůvodnění rozhodnutí. Žalobce ovšem v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly založit pochybnosti o přiměřenosti dopadů rozhodnutí o neprodloužení jeho pobytového oprávnění do jeho soukromého a rodinného života. Naopak při svém výsledku uvedl, že nikoho kromě přítelkyně na území České republiky nemá, aniž by svůj vztah s přítelkyní jakkoli popsal (délka trvání, intenzita vztahu, četnost setkání, případné společné soužití apod.). Žalobce rovněž před správním orgánem prvního stupně tvrdil, že na území České republiky nemá žádné nepostradatelné kulturní, společenské nebo jiné vazby, ekonomické závazky ani uzavřenou pracovní smlouvu. Až v podaném odvolání žalobce obecně namítal, že správní orgán prvního stupně opomněl posoudit délku jeho pobytu na území a další zákonem předvídané okolnosti, aniž by k tomu uvedl, co konkrétně měly správní orgány v tomto směru hodnotit.

35. Nutnost vycestování jistý zásah do žalobcova života představovat bude, avšak nikoli nepřiměřený. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce na území České republiky pobývá již od roku 2004 a má zde přítelkyni. To nicméně nezakládá nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, obzvláště za situace, kdy zákon o pobytu cizinců upravuje jiné instituty, které žalobce může k legalizaci svého pobytu na území České republiky využít, a kdy sám žalobce neuvedl nic konkrétního, v čem by nepřiměřenost dopadů rozhodnutí mohla spočívat. O plánu uzavřít s přítelkyní sňatek se žalobce poprvé zmínil až v žalobě, ačkoli mu nic nebránilo to učinit dříve, a proto soud tuto poznámku pokládá za účelovou. Žalobcovo tvrzení, že řádně pracuje a odvádí daně, vnímá soud jako nevěrohodné, neboť výkon práce bez příslušného povolení lze jen stěží považovat za řádný a odvádění daní z nelegálního výkonu práce je podle názoru soudu nepravděpodobné. Navíc vzhledem k tomu, že žalobce dlouhodobě pracoval na území České republiky bez příslušného povolení, což bylo ve správním řízení prokázáno, je podle názoru soudu zjevné, že žalobce nerespektuje své povinnosti vyplývající z českého právního řádu, a tudíž nelze hovořit o tom, že by byl v České republice plně integrován. Ve skutečnosti, že žalobce nebyl nikdy trestně stíhán, nespaturuje soud nic mimořádného, trestní bezúhonnost by totiž u cizinců, kteří chtějí pobývat v České republice, měla být naprostou samozřejmostí.
36. Soud připomíná, že správní orgán prvního stupně zmínil ve svém rozhodnutí možnost žalobce pobývat na území České republiky na základě krátkodobého víza. Navíc rodina žalobce, tj. jeho dcery, matka a sestra, se nachází na Ukrajině a z ničeho nevyplývá, že by došlo ke zpretrhání žalobcových vazeb s jeho rodinou a se zemí jeho původu. Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by mu bránily pobývat se svou rodinou na Ukrajině. Teprve až v žalobě poukázal na nebezpečí možné újmy na zdraví v souvislosti s možným povoláním do armády, což soud rovněž vnímá jako ryze účelové tvrzení, neboť žalobci nic nebránilo, aby je uplatnil dříve. Soud proto neshledal tvrzenou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Vazby žalobce na Českou republiku (včetně délky pobytu a znalosti českého jazyka) nedosahují takové míry, aby bylo možné nevyhovění žádosti považovat za nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 5 Azs 260/2016-40, dostupný na www.nssoud.cz).
37. S ohledem na výše uvedené uzavírá, že nezjistil tvrzené porušení povinností odvolacího orgánu ze strany žalovaného, ani žádné pochybení při zjišťování skutečného stavu věci či Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nesoulad napadeného rozhodnutí s § 2 odst. 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu nebo s § 37 odst. 2 písm. a) a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. května 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.